

МОЛОДІЙ КОММУНАР

ПРОЛЕТАРІЙСЬКА ЕДНАНІСТЬ

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рін видання XII
№ 87 (1410).

ЧЕТВЕР, 22 ЛИПНЯ 1971 р.

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКА — РІК ПЕРШИЙ ЕКЗАМЕНУС ЖИВНА

Слідом за обмолотом гороху хлібороби колгоспу «Родина» Маловисівецького району почали збирати озиму пшеницю. За два дні роботи перед у соціалістичному змаганні веде Леонід Романенко. Молодий комуніст щодня перевищує норму, уже намолотив 920 центнерів хліба. На його комбайні маюють червоний вимпел.

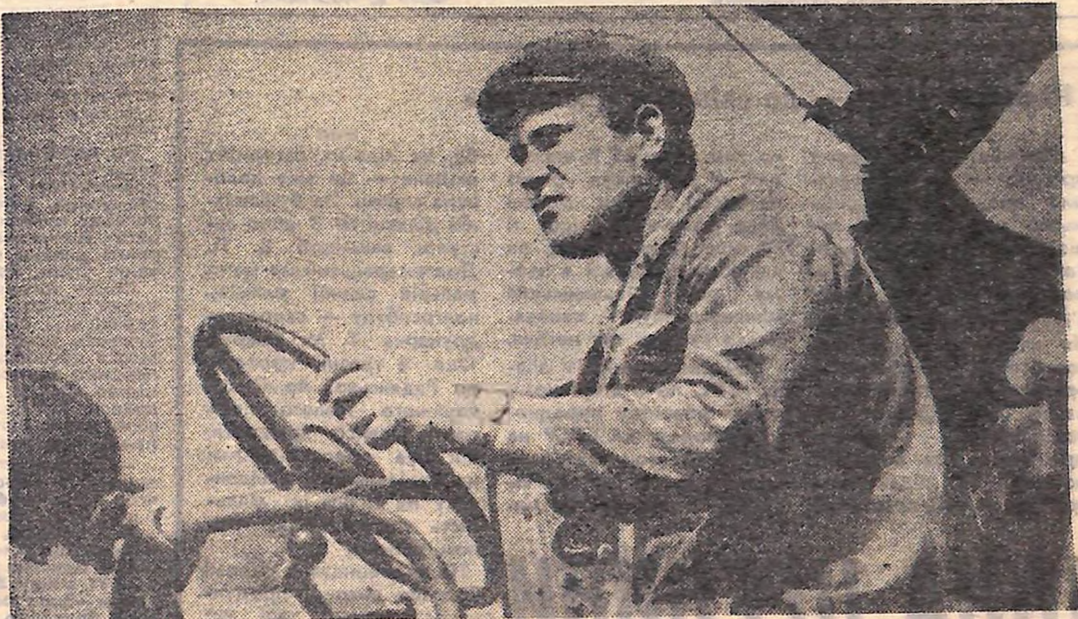
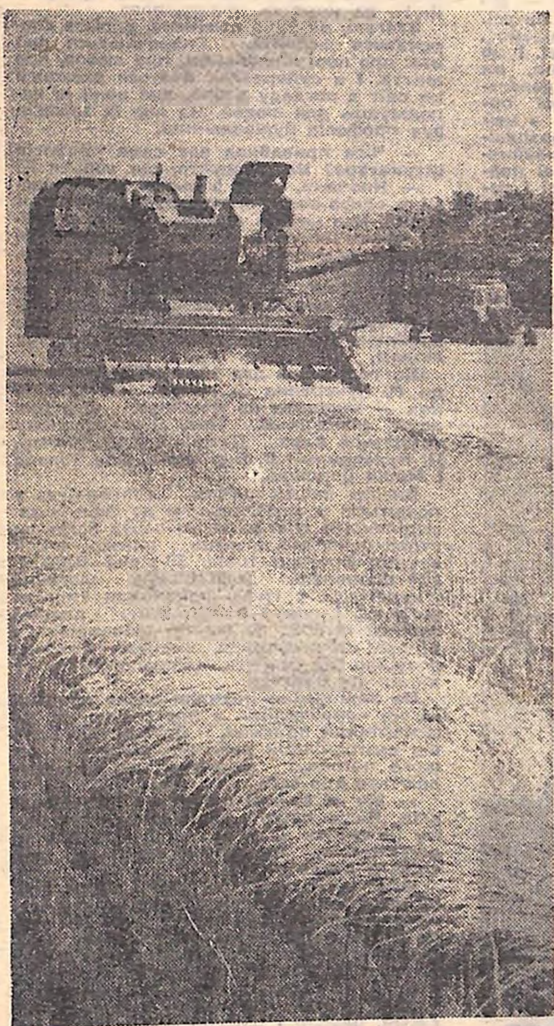
На знімку: Л. РОМАНЕНКО за роботою.

Фото С. БРОВЧЕНКА.

Повним ходом йде збирання хлібів нового врожаю в колгоспі «Заповіт Ілліча» Долинського району. Всі дванадцять комбайнів господарства працюють на повну потужність. Перед в соціалістичному змаганні веде комбайнер Павло ТЕРЕЩЕНКО.

На фото: підбирання валків в бригаді № 1.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ВОНИ СЬОГОДНІ ПЕРШІ

Комсомолец ГРИГОРІЙ НАЗАРЕНКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району. В його активі 131 гектар, 4506 центнерів зерна;

ОЛЕКСАНДР ПИЛИПЕКО — комбайнер колгоспу «Зоря комунізму» Бобринецького району. Він скошив 143 гектари і намолотив 4460 центнерів зерна;

ОЛЕКСАНДР КУШНІРОВ з колгоспу імені Петровського Устинівського району. Молодий

комбайнер скошив 124 гектари і намолотив 3379 центнерів зерна.

ВІКТОР КУДЕЛЕНКО — комбайнер колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району. Скошив 101 гектар і намолотив 2845 центнерів зерна;

комсомольсько-молодіжний екіпаж колгоспу «Росія» Кіровоградського району, де комбайнером комсомольця ПAVЛО АНДРІЯШЕВСЬКИЙ, помічник комбайнера ГРИГОРІЙ

КОЧАНОВ. Молоді хлібороби скошили 86,5 гектара озимої пшениці, намолотили 2485 центнерів зерна;

комсомолец колгоспу «Росія» Кіровоградського району ВОЛОДИМИР КОЗКА скошив 54 гектари і намолотив 2092 центнери зерна;

ГРИГОРІЙ КРАВЧЕНКО із колгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району — 77 гектарів озимої пшениці і 2073 центнери зерна;

комсомолец МИКОЛА ЛОШАКОВ з колгоспу імені Ілліча Кіровоградського району. Скошив 51 гектар і намолотив 1851 центнер зерна;

комсомолец колгоспу імені Держинського Новоукраїнського району АНАТОЛІЙ КОВПАК, скошив 56 гектарів, намолотив 1857 центнерів зерна;

молодий комуніст колгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району МИКОЛА ДОЦЕНКО. Скошив 55 гектарів посівів ранніх зернових і намолотив 1006 центнерів зерна;

молодий комуніст колгоспу «Победа» Новоукраїнського району ІВАН МАХНО, скошив 75 гектарів і намолотив 1688 центнерів зерна.

ПРОСТОЇ В ЗАГІНЦІ

СИГНАЛ ГРОМАДСЬКОЇ ТРИВОГИ

Хлібне поле радгоспу «Оникіївський» котить хвилю за хвилю. Відмінну пшеницю виростили хлібороби цього господарства. 38 — 42 центнери зерна «Безості-1» з кожного гектара намолочували механізатори в перші дні косовиці. А нині, на густіших посівах, кожен гектар видає не менше 52 центнерів добірного зерна. Врожай вагомий! Та взяти його нелегко. Треба докласти максимум зусиль, а головне — старанності.

Разом з Миколою Шабазовим — секретарем райкому

комсомолу, директором радгоспу М. Т. Клименком та О. М. Шмєком, головним агрономом, ми оглянули токи господарства, посіви, розмовляли з комбайнерами.

Здавалося б, до жнив тут підготувалися: розподілили ділянки за комбайнами, склали графіки роботи механізаторів, розробили умови соціалістичного змагання, подумали про матеріальні стимули. Та сьогодні не все йде рівно. Й перш за все дивує нерівномірність завантаженості комбайнів. Так, комбайнер О. Антонів намо-

ловив 1325 центнерів зерна, Л. Бабич — 654, Г. Дил — 628, а А. Ромаш та Я. Загорюк — лише відповідно 92 та 180.

Комбайнер Віталій Мішкурів пояснив це так:

— Комбайн у мене справний, а виробітку немає. Бо часто-густо двадцять хвилин кошу, а півгодини простоюю — комбайн обслуговує одна машина. Ось і виходить: намолотити бункер зерна — і стій тридцять хвилин! (І це при умові, що цього дня В. Мішкурів виконав півтори норми).

Це не єдиний випадок простою комбайнів. Взагалі, по всіх відділках радгоспу водії працюють в одну зміну.

Жнива в розпалі, а деякі комбайнери ще зовсім не приступали до косовиці. В комбайні С. Михайленка масло зали-

ває муфту зчеплення. Такі ж випадки і в комбайні А. Дегтяра.

Комбайнер Є. Ніколаєв теж не виводив свій агрегат в поле. Зараз на ремонті комбайна, який щойно закінчили «ремонтувати» в Плетеноташлицькому відділенні «Сільгосптехніки», вже два дні працюють 5 механізаторів, декомплектують машину, і ніяк не можуть налагодити її. Отже, в гарячу пору простоюють три комбайни!

Випадок, що стався з молодим комбайнером А. Душаком, повинен стати темою серйозної і невідкладної розмови. Коли в його агрегаті вийшов з ладу сегмент ножа, в погоні за гектарами механізатор продовжував косити. А паріж — вимушена зупинка на декілька годин. Це сталося через байдужість комбайнера.

Хлібороби господарства втрачають зерно на збиранні, намагаються поставити надійний заслін. Але прикрі випадки ще зустрічаються. Так, на лану, де залки підбирав комбайнер В. Мішкурів, на поворотах зустрічалися огрізи, в деяких місцях не скошені стебла пшениці присипані полозою. Агроном Оникіївського відділку радгоспу Микола Царюк не перевіряв лан, не організував роботу косарів.

Комсомольська організація радгоспу — наймолодша в районі. Та це не є виправданням того, що тут на створено штаб «Комсомольського прожектора», який безперечно, допоміг би жнивувати по-ударному.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

Радгосп «Оникіївський» Новоукраїнського району.

МАРШРУТАМИ ЖИВ

Вчора з Кіровограда виїхали два агітпоїзди. Маршрут першого проходить по Бобринецькому, Устинівському, Долинському, другому — Олександрійському, Знаменському та Олександрівському районах. В складі кожного агітпоїзда лектор, агіткультбригада, лікар, художник, фотограф, машини з продовольчими і промисловими товарами, книгами, аптечними товарами, служба побуту.

Протягом десяти днів агітпоїзди обслуговуватимуть трудівників сіл, побувають на токах, польових станах, фермах.

МОЛОДЬ ПОЧАЛА, ВЕТЕРАНИ ПІДТРИМАЛИ

Президія ВЦРПС і бюро ЦК ВЛКСМ схвалили патріотичну ініціативу комсомольців, молоді і надрових робітників Вишневопольського базового комбінату (Калінінська область), які розгорнули соціалістичне змагання за досягнення кожним молодим робітником рівня продуктивності праці передовиків.

Заспівувачами почину виступили комсомольські групи прядильного виробництва, які очолюють Віра Шевшківська, Зоя Лаврентєва і Аня Хотєєва.

Прославлені трудівники комбінату Герой Соціалістичної Праці В. І. Гаганова, Г. П. Кувшинова, Л. М. Муравіова, А. М. Єлманова, Л. Л. Белоу-

сова та багато інших підтримали патріотичний почин молоді. Вони вирішили допомогти юнакам і дівчатам у вивченні машин і технологічних процесів, у вишуванні індивідуальних резервів зростання продуктивності праці.

Президія ВЦРПС і бюро ЦК ВЛКСМ запропонували радам, центральним, республіканським, крайовим, обласним, фабрично-заводським і місцевим комітетам профспілок, ЦК ЛКСМ союзних республік, крайкомам, обкомам, міськомам, райкомам комсомолу разом з господарськими організаціями вжити заходів до повсюдного поширення цієї цінної ініціативи. (ТАРС).

Комсомолец Євген Задорожний працює токарем в механічному цеху Олександрійського авторемонтного заводу. Щодня на обробці барабанів для заднього мосту автомобіля «МАЗ-500» він перевищує виробничі завдання. Євген виборов звання кращого робітника по професії. Молодий переловник бере активну участь в громадському житті підприємства, поповнює свої знання, навчаючись заочно в індустріальному технікумі.
На фото: Євген Задорожний. Фото В. КОЗПАНА.

Рішення з'їзду — до свідомості кожного

«Батьківщині — ударну працю!» — ось вирішальний лозунг сьогоднішнього дня, головний девіз соціалістичного змагання за успішне виконання накреслених XXIV з'їзду КПРС. Творча енергія агітаторів нашої міжколгоспної будівельної організації спрямована на те, щоб підняти відповідальність кожного працівника за доручену роботу, за підвищення продуктивності праці, до-

го заводу, який її виробляє. А вже після цього на бесіді з ними можна буде розповісти, що ті 740 тисяч карбованців, на які збудує будівлі в цьому році Вільшанський міжколгоспбуд, складаються саме з тих цеглин.

В Директивах XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 роки відносно цього сказано так: «Поліпшити використання ма-

бо, як відомо, авторитет людини — це вже половина справи. На будівельній ділянці № 3 часто виступає виконроб В. П. Драгомирецький, на центральній садибі райміжколгоспбуду — секретар-друкарка Г. М. Лаврут. Оце в травні провели до Радянської Армії колишнього нашого комсорга Олексія Яременка. Він був пропагандистом на будівельному майданчику № 1. Вся їх діяльність узгоджується планом роботи.

На виробництві є окремі бригади високої продуктивності праці, такі як: бригада мулярів Петра Артемовича Дружиніна. Зараз цей колектив переведено на будівництво середньої школи у Вільшанці і, вірніше, будова після цього почала рости на очах. Я добре знаю хлопців з бригади — Мишину Крячківського та Михайла Білоуса. Михайлів портрет — на районній Дошці пошани.

Але, на жаль, висока продуктивність праці ще не стала характерною рисою роботи для всіх нас. В найближчому майбутньому ми збираємось провести з робітниками на цю тему велику розмову.

Власне, саме для бажання працювати краще, ми і проводимо пропаганду рішень з'їзду.

То і є корінь, сіль діяльності пропагандистів, членів районної організації товариства «Знання».

О. РАЛЄВ,
секретар комсомольської організації Вільшанської міжколгоспної будівельної організації.

ЦІНА ЦЕГЛИНИ

сягнення найкращих економічних показників.

Для прикладу візьмемо наочну агітацію — плакати, транспаранти та інше. Ми, відмовившись від великих цитат, зробили маленькі за розміром транспаранти. Вони встановлені зараз на всіх об'єктах, які будує Вільшанський міжколгоспбуд. А на транспарантах кілька слів, які агітують не взагалі, а розповідають про вартість виробничих «дрібниць». Наприклад: «Кожна цеглина коштує 4,5 копійки», чи інші подібні інформації. Здавалось б, що ці копійки в порівнянні з сотнями тисяч карбованців, які витрачаємо на будівництво? І чи варто витрачати гроші на виготовлення цього транспаранту? Адже він коштує явно більше, аніж та цеглина! Виявляється, варто. Важливо, щоб інформація про ціну цеглини залишилась в пам'яті муляра, який кладе її в стіну, водія, що її підвозить на будову, робітника цегельно-

теріальних ресурсів у будівництві, забезпечити за п'ятиріччя економію металопрокату в розмірі 9—11 процентів, цементу — 8—10 процентів, лісоматеріалів — 18—20 процентів, скла в розмірі 10—12 процентів». А пропагандисту потрібно пояснити людям, що оце забезпечення економії повинні зробити саме вони, рядові теслярі, екскаваторники, муляри. Потрібно довести, що коли в 1975 році організація на 1032 тисячі карбованців побудує будинки, школи, колгоспних виробничих приміщень, то велику роль в цьому відіграє саме та економія матеріалів та робочого часу, яку повинні провести робітники Вільшанської міжколгоспної будівельної організації.

За кожною ділянкою виробництва підприємства закріплено агітатора чи пропагандиста. Це фахівці, яких добре знають робітники. А останній фактор досить важливий,

БРИГАДА З ХАРАКТЕРОМ

РЕПОРТАЖ З БУДОВИ

Пейзаж, як для великої будови, був типовий. На передньому плані — нули землі, позначені шматки арматури, великого діаметра металеві кільця і т. д. і т. п. На задньому плані звелися чітко розграфлені на синьому аркуші неба три поверхи головного корпусу заводу кулькових авторучок. Перед ним лінкувало повзав вперед-назад довготелесий баштовий кран, знехотя, повертаючи застуджену на протягах, доугу і тонку шию. На тротуар-паутинках повільно розгойдувалася величезна бетонована плита.

Над усім цим безперервно висів надричний рез вантажних автомобілів, що старанно тягнули позади себе залізні труби, здіймаючи хмари куряви.

А в середині корпусу було просторо від гучної порожнечі, народженої висотою майбутніх цехів. Біля агрегату порялися ті, про кого ця розповідь. Члени комплексної комсомольсько-молодіжної бригади штукатурів ім. 50-річчя ВЛКСМ управління монтажних будівництв та тресту «Кіровоградпромбуд» Віра Колісник, Марія Дорошко, Оля Кокора та їх подруги. Дівчата були явно не в настрої. Згаданий агрегат, який мав подавати розчин на другий поверх, забастував. З нещільно припасованої труби бийдуке просочувалася на підлогу густа жовтувата маса.

На простанкувате і, як потім зрозуміло, дещо наїване питання «Дівчата, а важко працювати?» — дівчата іронічно перелаялися, а комсорг Віра Колісник пересередя копірнула ногою замішаний агрегат. Потім знову присіла біля нього. Нарешті двигун запрацював, забірували тонкі стінки. Розчин пішов.

Стало зрозумілим, що працювати дівчатам нелегко. І що завжди веселі, життєрадісні і сміливі дівчата, не завжди бувають усміхненими, коли технічна праця з переборами. Отані були висновки першого запитання. На щастя, далі пішло значно простіше. Робота налагодилася. Техніка більш не підводила. На серці стало світліше й легше. Захотілося праці. І в серце просилася пісня.

Отак працюємо. Весело і дружно живемо — посміхається комсорг — Нічого в нас особливого немає. Таки, як усі. І що ще розповідати? Прямо не знаємо...

А й справді, дівчата такі, як усі. І це чудово, що в нас усі дівчата такі, як члени бригади Римми Кухаренко, делегата XVI з'їзду ВЛКСМ, нагородженої орденом «Знак пошани». На жаль, в цей день бригадир була відсутня. З розповіді членів бригади відчувалася неабияка пошана дівчат до своєї старої подруги — принципової, справедливої і товариської. Чулася в словах гордість за свій колектив, за спільну нелегку, але важливу і корисну людям працю.

На фото: комсомольсько-молодіжна бригада штукатурів. Зліва направо: Н. Стукало, Л. Кухаренко, Г. Говор, М. Дорошко, В. Бур'янова, О. Кокора, комсорг бригади В. Колісник, В. Чудновська, Л. Киятин, Л. Сергач.
На фото: на будові. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

— Як прийшла Римма, так від нас у неї відбою не було, — скоромовкою повідомляє Оля Кокора, життєрадісне дівча, що не уявляє своє життя без милих дівчат і заплязаного розчину, але припасованого по фігурі комбінезону. — Не підставили ми від Римми ні на крок. Розпитували, цікавилися найменшими подробицями. Хоч і так кожен день розповідали на політінформаціях, на комсомольських зборах. А в нас виникали все нові й нові питання. Бо вирішувалися на з'їзді проблеми наші, комсомольські, якими ми живемо, які нас, так як і всіх, турбують.

Цих молодих дівчат турбують, справді багато проблем. Інтереси в них не те що великі, а просто — необмежені. Всього час разом і на роботі, і в гуртожитку. А це не лише згуртовує, здружує, а й формує їх соціально. В кожного своє власне «я», а в цілому створюється здоровий колектив зі своїм власним характером.

От цікаво, дівчата, про що ви розмовляєте в обідню перерву? Загомоніли, засміялися, пирскають від сміху в кулак. — Та хіба про все розповісти можна? А взагалі, якщо коротко, то про все: від космічних польотів до новинки останньої моди. Додамо від себе, що в цьому місткому проміжку зайняття спортом і художньою самодіяльністю, захоплення художньою літературою і музикою театром, кіно і живописом, підвищення свого політичного і професійного рівня. Признаємося відверто, серед дівчат йдуть суперечності. Правда, неантагоністичні.

На ґрунті класичної музики. Марія Дорошко пристрасний прихильник Чайковського і Верді. Глінік і Веткована. Вона невдоволена тим, що не часто гостями Кіровограда бувають симфонічні оркестри.

Подруги Марії не менш пристрасні прихильники легкого жанру — естради. Марія намагався прилучити усіх дівчат до розуміння складних музичних творів. Пропонує їм книги з життя славетних людей, композиторів, художників, письменників. Вечорами в інтимній напівтемряві слухають записи симфонічних концертів. Як бачимо, ця суперечність на користь прекрасного. Взагалі, як було помічено, дівчата сперечатися люблять. Сперечаються про все: про нові кінофільми, про любов, про життя. І в суперечках вчиться дивитися на світ з погляду добра, яке вони ж народжують для людей. На яке їх зобов'язує професія будівельників.

Чим привабила вас саме професія штукатура? Не шкодуєте, що обрали її? — Навчати, горді з цього. Ми будували в основному житлові будинки, дитячі сади. Все це для людей, а що може бути приємнішим. А ще ми навчалися по новому дивитися і спостерігати. Раніше, наприклад не звертали уваги на будинки, на стіни. Зараз все сприймаємо через свою професію. Зайдеш в незнайомий будинок і придивляйся: чи все зроблено добре, чи гарно живеться тут людям.

Що головніше для 15-ти юнок з бригади Р. Кухаренко — праця чи відпочинок — виділити не можливо. Для них вони невіддільні. Тому й по-ударному трудяться Алла Петрун і Марія Токмар, Л. Кухаренко і В. Бур'янова, Оля Кокора і Марія Дорошко.

Висока якість роботи, старанність у поєднанні з вимогливістю до себе, взаємодопомога дозволили їм серед багатьох стати першими. І зараз високо нести звання бригади імені 50-річчя ВЛКСМ, 120 процентів. Така цифра щоденно з'являється у графі виконання змінних завдань. І поруч з відмінною працею завжди інтерес до життя, різноманітні і широкі запити, вмиле, присміє і корисно дозволять. Це, мабуть, найважливіше у характері бригади.

На закінчення розмови знову зриваюся на «проблемне», з претензією на соціологічний присмак. питання — який він сьогоднішній робітник, дівчата, з вашого погляду? Задумуються, перемовляються про себе.

Ми не зачили до гучних і парадних слів. Якщо просто, то головне, по-нашому не стояти на місці, не зупинятися на досягнутому, працювати не лише для себе, а й для людей.

Вони розійшлися на робочі місця. Знову затихає двигун. Дівчата зразу стали занепокоєні, про все забули. До кінця зміни залишилось обмаль часу. Обов'язково треба встановити ристування на завтра. Там розпорядився бригадир. І вони не підуть, поки не виконають запланованого. А потім, передягнені, світлі, радісні і щасливі, бігтимуть на побачення, а кіно, на спортивні майданчики. А в неділю всі разом поїдуть на хутір Надію. Щоб взяти серед Карпенкових дубів ще краще схильзованого уміння дивитися на світ через призму добра.

М. СЕМЕНЮК.
Спецкор «Молодого комунара».

«СЕРДЕЧНЕ СПАСИБІ...»

Ось і для нас настав той довгожданий день, про який ми так багато мріяли, якого з таким нетерпінням чекали. В цей день нам, випускникам Олександрійської школи робітничої молоді, вручили атестати про середню освіту.

Яко почуття охоплює нас, сімнадцять випускників? Звичайно, хвилювання і радість, сум і бентежність. Бо до фінішу ми прийшли не всі, як це буває у випускників середніх шкіл. Шестеро наших товаришів ще в травні, складавши екзамен, служать у лавах Радянської Армії.

У кожного з нас своя професія: слюсар, токарь, електрозварювальник, повар, продавець. Працюємо ми в різних кінцях нашого міста — на заводі підйомно-транспортного обладнання, на рудоремонтному заводі, в училищі, магазині, їдальні. Валентин Жук і Віктор Білогороза прийшли у вечірню школу після закінчення восьми класів. Віктор Тре-

тніков, Микола Ломоносов і я вчилися тут у дев'ятому і десятому класах. Потім були призвані до лав Радянської Армії. І після демобілізації ми знову повернулись у рідну школу.

Тут протягом трьох років нас привітно зустрічали вчителі. Вони дали нам знання, розширили наш кругозір. Ми дуже вдячні вам, дорогі наші наставники. Нехай сердечне наше спасибі, шановні Іван Іванович Пальчин, Марія Андріївна Дмитровська, Тамара Архипівна Усенко, Людмила Олександрівна Петриченко, Ольга Григорівна Герно, Микола Іванович Гітлах, Іван Тимофійович Борщ, буде вам подякою за теплоту, яку ми відчували в школі. За знання, які ви нам дали.

Володимир БАЛАХОВ, випускник ШРМ № 6, робітник Олександрійського рудоремонтного заводу, член КПРС.

ВРАХОВУЮЧИ ІНТЕРЕСИ КОЖНОГО

Під таким заголовком в «Молодому комунар» за 15 червня ц. р. була опублікована розповідь завідувачі Кіровоградської юнацької бібліотеки ім. Т. Г. Шевченка Валентини Дигало. В матеріал йшлося про організацію бібліотечної роботи з молодими читачами.

Редакція одержала чимало листів, де бібліотекарі, комсомольські працівники та читачі розповідають про те, як працюють їхні бібліотеки.

Сьогодні під рубрикою «Враховуючи інтереси кожного» починаємо друкувати кращі з них.

ЩОБ БУТИ, ЯК БАТЬКИ-ГЕРОЇ

Згадайте своє дитинство. Хіба не правда, що в спогадах чимале місце належить бібліотеці? Чи то великий міський палац книги, чи маленькі сільські будинки, але обов'язково в пам'яті постають долі полиці книжок, лагідна мішка-бібліотекар і тиша, яку боляче порушити навіть шелестом сторінок.

Мабуть, немає такої людини, яка б не любила бібліотеку, у якій книги не формували значну частину світогляду.

Особливо велика роль бібліотекарів-вихователів в селі, де немає окремих дитячих бібліотек, і де майже половина всіх читачів — молодь.

Пам'ятаєте у Малодні: «Любити свій край, знати його багатства, його історію — на цих працях почуття до рідних місць і виховується справжній патріотизм радянської людини»?

Цей вислів став девізом роботи колективу Олександрівської сільської бібліотеки з юними читачами. Тим більше, що історія Олександрівської багата славіними подіями, а її земля виростила чимало героїв. Крізь село проходили полки Богдана Хмельницького, тут формувались загони Буденного, Ворошилова, Фрунзе, Котовського, Пархоменка та Нелазького. В Олександрівці жила декабрист Іван Сухинюк, народився і виріс Герой Радянського Союзу Олександр Юхимович Жежеря. Про ці події написано чимало книг та статей. А задання бібліотекарів — запропонувати юним читачам викинути на обмін думками між ровесниками. Ось для того і створюється тематичні полиці «Героїчний подвиг радянського народу», «Іх подвиги вічні, прославлені їх іменами», «Будемо гідні слави батьків» та інші. А щоб привернути увагу читача до тієї чи іншої книжки, вони анотуються. Наприклад, до книги про Кіровоградців — Героїв Радянського Союзу «Прославлені у війні» прикріплена картонка: «Про такі подвиги нашого земляка Героя Радянського Союзу Олександра Юхимовича Жежеря читайте на сторінці 74».

Це традиційні методи бібліотечної роботи. А є ще у нас і свої, власні. Вільну частину масової роботи бібліотека проводить... в музеї. Незвично, правда? Справа в тому, що декілька років тому під керівни-

цтвом шановної на селі людини, вчителя Григорія Григоровича Бондаренка, було створено краєзнавчий музей. Зараз він має вже солідну експозицію, його експонати розповідають про тристатітну історію села, про олександрівські традиції. Сільським музеєм цілком заволоділи школярі. В кожному з шести відділів — свій експонат. Ось у відділі «Розвиток капіталізму в Олександрівці XIX — початок XX сторіччя» відвідувачів зустрічає восьмикласник Лариса Кульбій, правнучка організатора повстання місцевих селян у 1905 році. А про Олександрівку в роки Великої Вітчизняної війни розповідають рідні Олександр Жежеря.

Ось тут, в музеї, і проходять диспути, читальні конференції, дитячі ранки тощо. Чому саме тут? Справа в тому, що при потребі завжди можна послатися на історичні документи, що зберігаються в музеї. Та і сама атмосфера урочистості, яка панує там, сприяє кращому розумінню значення історичних подій.

Як зараз пам'ятаю тематичний вечір «Наша слава Олександрівка». Про Олександра Юхимовича Жежерю розповідав його дружина Марія Платоновна, діти Валентин та Ліда, товариш Жежеря, що вносили його, пораненого, з бою. Схвильовані школярі читали листи, що випадково збереглися з війни.

Запитаєте, яка тут роль бібліотеки? Для вечора було підготовано бібліографічний огляд літератури «Іх імена безсмертні». Бібліотекарів, вчителів, підкасувати прямий ефект від своєї роботи. Але одне не піддає сумніву: після цього вечора книжки вказані в бібліотечному огляді розійшлись по читачах.

Взагалі, пропаганда літератури на військово-патріотичну тематику у нас — на першому місці. Ось, наприклад, радилі читачам брати книгу М. Пушкарка «Іх кликала совість». А потім влаштували зустріч з автором, з підпільниками — героями книги та з Людмилою Іллівною Дібровою дочкою командира народних месників.

Влаштуємо й зустріч читачів з учасниками громадянської та Великої Вітчизняної воєн. Зокрема, одна з таких цікавих і пам'ятних зустрічей відбулася під час дитячого ранку, що присвячувався Радян-

ській Армії. Діти слухали розповідь Василя Юхимовича Жежеря, брата Олександра, нагородженого орденом Леніна. Тоді ж розгорілася жвава розмова на тему: «В якій завжди є місце для подвигу».

Частим гостем у нашому селі буває і письменник Яким Клименко, який тут народився і виріс. Ми використовуємо найменшу нагоду, щоб організувати з ним зустріч. Особливою популярністю серед наших читачів користується збірник його нарисів «Земля чудес» та «Суцвіття весни» про наших людей і їх гарну, творчу, буденну працю. А нещодавно письменник передав до нашої бібліотеки для трудівників села і учнів бібліотечку книг з автографами українських радянських письменників Любові Забашти, Валентина Бичка, Олександра Покришкіна, Миколи Бажана, Павла Тичини, Олега Милинчика, Миколи Стронюцького, Степана Олійника та інших. Вони зберігаються в пухотку «Подарунки письменників». Читачі проявляють велику цікавість до книг з автографом самого автора. До кожної з них при наданні додаємо «Супутник книги», де читачі пишуть свої відгуки, роздуми, побажання. Неабияким авторитетом серед сільської поетичної молоді користується творець П. Тичини. Ось що записав шофер Михайло Лига про подарунок поета: «Його вірші — то бойові пісні, гімни во славу Батьківщини, Радянської Армії, то журливі роздуми над стражданням матері-Вітчизни, то полум'яні і ніжні звернення до народів-братів, що борються за спільну справу». І коли глибше вчитуєшся в роздуми читачів, то переконуєшся, які цілющі зерна виховання таїть в собі художнє слово.

З метою Інтернаціонального виховання використовуємо і окремі факти перебування зарубіжних делегацій в нашому селі. При відвідуванні бібліотеки кубинці — студенти Київського університету, подарували карту Куби і прапор.

Пропагуючи літературу про героїчний кубинський народ, ми використовуємо не тільки книги, а й ці подарунки друзів. Декілька слів про організацію подібних зустрічей. Для того, щоб вони залишили в душі дитини домітливий слід намаємо використовувати більше ілюстрацій, діафілмів та кінострічок. Так, нещодавно на одній із зустрічей демонструвалися фільми «Хлопчик з бложного міста», «Гуляка висота» та «Безсмертний гарнізон».

Бібліотека підтримує тісний зв'язок із школою. За нашою пропозицією учням були задані твори «Подорож, що авіашов у війну», «Народ — переможець», «Імена, овіяні славою». Перед тим, як писати, учні відвідали краєзнавчий музей, вивчили матеріали, читали літературу, розміщену на постійній книжковій виставці «Вони боролися за рідну Вітчизну».

Учні Олександрівської школи вже давно ввійшли в похід бойової слави. В школі працює гурток юних слідопитів. Додатково вони і бібліотеці ставлять гурток юних слідопитів. Додатково вони і бібліотеці ставлять гурток юних слідопитів. Додатково вони і бібліотеці ставлять гурток юних слідопитів.

Г. ПІВНЯК,
завідувач Олександрівської сільської бібліотеки.
Олександрівський район.

І мати, і воїн.

Фото із журналу «Фрайс вельт».

СПРАВЕДЛИВЕ ДІЛО НАРОДУ

Сімнадцять років тому, 20 липня 1954 року, в Женеві були підписані відомі угоди «то Індонезія». Ця дата за заклинком міжнародної Нагоди комуністичних та робітничих партій, що відбулась влітку 1959 року в Москві, відзначається як День міжнародної солідарності з в'єтнамським народом, який бореться за припинення агресії Сполучених Штатів в Індонезії. Ця ініціатива підтримана Всесвітньою Радою Миру.

Зараз на нашій планеті створився і активно діє могутній всесвітній фронт солідарності з народом героїчного В'єтнаму. Його авангардом є Радянський Союз та інші соціалістичні країни.

Підлі в Індонезійському півострові наочно почалися крах спроб імперіалізму перейти в контрнаступ. Героїчний опір в'єтнамського народу, активна та послідовна політика Радянського Союзу, допомога соціалістичних країн, діяльність широких демократичних сил у всьому світі загрожують дорозі імперіалізму, який виявився безсилим повернути хід історичних подій на свою користь. Боротьба в'єтнамських патріотів поназус, що наперевимою є той народ, який послідовно бореться проти імперіалізму, за свободу і незалежність і на боці якого стоїть Радянський Союз, соціалістичні країни і всі миролюбні сили на землі.

Б. КУЗНЕЦОВ.
АПН.

ЦЕХИ ПІД ВЕРБАМИ

- ШО ТАКЕ ГЕКТАР СТАВУ
- НЕВИКОРИСТАНІ ВОДОЙМИЩА
- БРАКОНЬЕР ШЕ ЖИВОТІЄ

Ми сиділи на березі ставу. За лісо-смугою збирались важкі хмари, і левада, простеливши горілиць ооски, мовчачи чекала зливи. В такі хвилини здається, ніби сам потону в спокої, розтанув в цьому похилому березі, розцяцькованому жовтими і синіми спідничками «бра-тиків і сестричок», в похилих вербах, ставському дзеркалі водоймища. Губи-тяться відчуття часу і хіба що чайка, несподівано заскигливши над головою, повертає до дійсності.

— Гарно... — мовив мій знайомий і потягся до кишені за цигарками. Закуривши, продовжив: — Та суть у іншому — в поєднанні сприйнятого з корист-

Я слухав, не перебиваючи, бо відчув, що зараз Андрій Григорозич розпочне розповідь про своє господарство, про рибництво, його тонкощі і прикраси, своєрідну сповідь людини, яка любить свою справу.

— Ось хоч би й вода. Не скажеш — чиста, мов слюза. А виною — синьо-голуба, мов водорості. Зовні невинна штука. Проте, не зверни на неї уваги, за ціл-ля років перетвориться став на багнюку. Тоді, як кажуть, ні риби, ні раки. У водорості природний ворог — білий то-лобобик. В наших краях він їсть За-столобик. В наших краях він їсть За-столобик. В наших краях він їсть За-столобик. В наших краях він їсть За-столобик.

ціальний розплідник. Цього року почну-ли у ставі двадцять тисяч мальків то-постолобика. Щоправда, обійшлося у ко-пієчку. І що цікаво — не хочо роз-множуватися у нас природним шляхом. А очереж вже не загрожує всьому-шчам. Він — природний корм білого аму-ра, сімдесят тисяч якого ми теж заведе-ли цього року. І знову обійшлося по де-шево.

Запитаєте, навіть такі пиргати? Чи не марнотратство? Ні. Тому що став повинен служити людям не рік, не два і не три. Передумовою його збереження і високої продуктивності є дотримання санітарного стану. Погодитесь, що най-кращий метод боротьби із заростями де-о-такими біологічний.

Почувся далекий перестук мотора, а невдовзі неподалік від нас прокреслив дугу моторний човен. Вода хвилями роз-ходила із-під кіля, залишаючи на по-верхні довгий слід. Його раз у раз «таранили» мешканці ставу, підскакую-чи на добрий десяток сантиметрів і смачно хлюпаючи назад.

— Гуляють... Залили до мотора. Пор-мороздзачі у нас теж механічні, і ро-бота двигуна виробила у риби умовний рефлекс.

Знаєте, за нею потрібен догляд і до-гляд. Годівня, враховуючи опадів. Забез-печення органічними і мінеральними добривами. Дотримання чистоти ріш-ки вод. Адаже це дитя природи, хоч і холоднокротіє, але не так вже й не-

правильно. Трапляється, що хворіє. Можо загинути через недогляд. У нас є свої лабораторія, яка визначає, наскільки умови в ставі підходять вигодам. Без цього не можна. Вгадайте, скільки ми випускаємо малька на один гектар ставу?

Рибалка з мене недосвідчений, тому залишиться лише знизати плечима.

— П'ять тисяч на кожні з 220 гекта-рів. Це — велика насиченість. Є в рес-публіці більш продуктивні ставки. Але вони поки що експериментальні. При правильному догляді господарство мо-же дати велику кількість товарної риби. У Цейтній ми, наприклад, виповнюємо по 15 центнерів з гектара (там хороший рибовод — Іван Платонович Литвинен-ко). В окремих водоймищах буває й по двадцять п'ять. (Основний вид риби у нас — короп). Але це далеко не межа.

Не секрет, що свіжа риба в крам-ниціх ще дефіцит. А, між тим, колгос-пів щось не дуже схильні до рибовод-ства. Хоч умови для цього є. Наш роз-глядчик щороку розводить два мільйо-ни мальків — це найвищий показник в рибних господарствах республіки. З них на половині власних водоймищ йде трохи більше третини, решту купують сусіди з Миколаївської, Херсонської, Кримської та інших областей. Навоєно, доцільніше було б частину запускати в колгоспні ставки.

— Людей у рибгоспі досить? — запи-тав я.

— Не зовсім. Не вистачає досвідче-них рибоводів. Але на тих, що працю-ють, ображати нічого. Я вже згадував Литвиненка. Добре працюють Іван Леонітович Складенко, Любов Іванівна

Маган та багато інших. А он на кормо-роздавачі працюють хлопці — комсо-мольсько-молодіжка ланка. Зараз году-ватимуть рибу.

Директор рибгоспу А. Г. Мамонтов, а саме з ним і відбувалась розмова, роз-повідає про кращих людей господар-ства, про техніку, яка є на озброєнні в рибгоспі, про те, що ось потрібно ре-монтувати греблю, та і взагалі клопотів досить...

— А ще є такий хитак — браконьєр. Для нього державні інтереси — нуль. Аби шлунок набитий та повна кишень. Вловить він, скажімо, сьогодні кількох коропчиків. Це означає, що на час піл-лову ми втратили три — чотири кіло-грами. Хоч де ви бачили браконьєра, який би задовольнився кількістю? Наві-закони щодо хитакського вловлення риби дещо втілювали на любительсь дар-мовщині. Проте їхнє поріддя далеко не перевелось. Ось де могли б допомогти комсомольські патрулі «прорігати»...

Крупні краплі дощу забарабили по поверхні ставу, а невдовзі міцні струме-ні зайохкали над водою. Час було повертатися до райцентру, бо путілиці після дощу не кращий шлях для мото-цикла. Я ще раз глянув на став. Тепер уже не як на тихий куточок під верба-ми, а організовану ділянку великого господарства.

Б. КУМАНСЬКИЙ.
Олександрівський рибгосп
Кіровоградського облрибкомбінату.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Жуєди пїтїи вчїпїсїє

ОДЕСЬКИЙ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО
ПРАПОРА ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ СТУДЕНТІВ

на 1-й курс 1971—1972 навчального року
на денне відділення

Машинобудівельний факультет готує інженерів-механіків по спеціальностях: підйомно-транспортні машини і обладнання, хімічне машинобудування і апаратуробудування, автомобільний транспорт;

Механіко-технологічний факультет готує інженерів-механіків по спеціальностях: технологія машинобудування, металорізальні верстати і інструменти, машини і технологія ливарного виробництва;

Хіміко-технологічний факультет готує інженерів-технологів і інженерів-хіміків-технологів по спеціальностях: автоматизація і комплексна механізація хіміко-технологічних процесів, технологія неорганічних речовин і хімічних добрив, технологія основного органічного і хімічного синтезу, основні процеси хімічного виробництва і хімічна кібернетика;

Теплоенергетичний факультет готує інженерів теплоенергетиків по спеціальностях: промислова теплоенергетика, теплові електричні станції, автоматизація теплоенергетичних процесів, технологія води і топлива на теплових електростанціях, атомні електростанції і установи;

Електроелектричний факультет готує інженерів-електромеханіків і інженерів-електриків по спеціальностях: електричні машини і апарати, електропривід і автоматизація промислових установок; електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства;

Радіотехнічний факультет готує радіоінженерів і інженерів конструкторів-технологів радіоапаратури по спеціальностях: радіотехніка, конструювання і виробництво радіоапаратури;

Факультет автоматики і обчислювальної техніки готує інженерів-електриків по спеціальностях: автоматика і телемеханіка, електронні обчислювальні машини;

Інженерно-фізичний факультет готує інженерів-електрофізиків і інженерів електронної техніки по спеціальностях: електровакуумна і електровакуумна техніка, промислова електроніка;

Інженерно-економічний факультет готує інженерів-економістів по спеціальностях: економіка і організація машинобудівельної промисловості, організація механізованої обробки економічної інформації.

Заяви з документами подаються або висилаються на ім'я ректора до 31 липня.

До заяви додаються: документ про середню освіту (в оригіналі), характеристика для вступу до вузу, витяг з трудової (колегіальної) книжки, медична довідка по формі № 286, шість фотокарток (знімок без головного убору, розміром 3х4 см).

Паспорт і військовий квиток чи приписне свідоцтво пред'являються вступником особисто. Вступні іспити проводяться з 1 по 20 серпня в обсязі, що відповідає програмі середньої загальноосвітньої школи, з таких дисциплін:

профілюючі дисципліни: а) на технічні і інженерно-економічні спеціальності: математика (письмово та усно), фізика (усно); б) на спеціальності хіміко-технологічного факультету: хімія (усно), математика (усно), фізика (усно);

непрофілюючі дисципліни (на всі спеціальності) — українська або російська мова і література (письмово).

Адреса інституту: м. Одеса, проспект Т. Г. Шевченка, № 1, приміщення комісії (новий учбовий корпус, кімната № 121, телефон № 28-82-06).

РЕКТОРАТ.

ДНІПРОРУДНЕНСЬКИЙ ГІРНИЧИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на 1971—1972 навчальний рік
на денне і вечірнє відділення на базі
8-ми і 10-ти класів на спеціальності:

підземна розробка рудних і нерудних родовищ; будівництво гірничих підприємств; гірничо-електромеханіка; гірничо-експлуатація будівель; промислові і цивільне будівництво.

Прийом заяв, вступні іспити і зарахування до технікуму на загальних підставах.

Зараховані в технікум забезпечуються гуртожитком і підвищеною стипендією.

Документи приймаються з 9 до 21 години (щодня, крім неділі).

Адреса технікуму: Запорізька область, м. Дніпрорудний, проспект Ентузіастів, 17. Гірничий технікум.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

БК 00273.

Індекс 61197.

Бобринецьке сільське професійно-технічне училище № 2

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1971—1972 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

УЧИЛИЩЕ ГОТУЄ:

трактористів-машиністів широкого профілю (трирічний строк навчання з одночасним одержанням загальної середньої освіти);

трактористів-машиністів 111 класу (однорічний строк навчання);

трактористів-машиністів широкого профілю (дворічний строк навчання);

механізаторів тваринницьких ферм з кваліфікацією електромонтера (дворічний строк навчання);

майстрів-наладчиків по технічному нагляду за машинами і тракторами, зайнятими у тваринництві (шестимісячний строк навчання);

слюсарів по ремонту обладнання тваринницьких ферм (однорічний строк навчання);

слюсарів по ремонту тракторів, автомашин і сільськогосподарських машин (півторарічний строк навчання);

До училища приймаються юнаки й дівчата. На трирічне навчання приймаються особи після закінчення 8 класів; на однорічне — віком не молодші 16,5 років з освітою 8 — 10 класів; на дворічне — віком не молодші 15,5 років з освітою 8 — 10 класів;

До запису додають: характеристику з місця роботи чи навчання, документ про освіту, свідоцтво про народження, довідку з місця проживання (або паспорт), три фотокартки (розміром 3х4), медичну довідку (форма 286), автобіографію, направлення з колгоспу, радгоспу.

Початок занять 1 вересня 1971 року. Учні, зараховані до училища, забезпечуються безплатним триразовим харчуванням, обмундированням, стипендією, постілью, гуртожитком і учбовими посібниками.

Адреса училища: м. Бобринець Кіровоградської області, вул. Дмитрова, 1.

ДИРЕКЦІЯ.

Кіровоградське міське професійно-технічне училище № 2

ПРОВАДИТЬ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1971 — 1972 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ ПІДГОТОВКИ:

мулярів, пліткарів, малярів, теслярів, майстрів-ліноцукварників, мозаїстів — строк навчання 1 рік;
малярів-штукатурів — строк навчання 2 роки.

Приймаються (без скаменів) юнаки та дівчата віком від 15 до 19 років з освітою за 8, 9, 10 класів.

Приймаються також демобілізовані з Зав. Радянської Армії.

Зараховані до училища забезпечуються гуртожитком, безплатним триразовим харчуванням, обмундированням, спецодеждою, підручниками і одержують третину сум. заробітних ним на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

Училище має добру матеріальну базу для підготовки кваліфікованих спеціалістів, обладнані кабінети, лабораторії, майстерні. Працюють гуртки самодіяльності, технічної творчості, спортивні секції.

Випускники мають право вступу до вищих і

середніх спеціальних учбових закладів на пільгових умовах.

Випускники-відмінники можуть бути направлені в вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, до навчання проводяться при повному державному забезпеченні.

При вступі в училище школи, де учні зможуть одержати середню освіту.

Для вступу треба подати або надіслати заяву з визначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт, свідоцтво про освіту (оригінал), довідку з місця проживання, про склад сім'ї, шість фотокарток розміром 3х4 см. та довідку по формі № 286.

Документи приймаються до 15 серпня 1971 року.

Початок навчання 1 вересня 1971 року.

Адреса училища: вул. Леніна, 19, вхід із вул. Декабристів, № 3, телефон 2-47-64.

ДИРЕКЦІЯ.

Свердловське міське професійно-технічне училище № 72

ЗАПРОШУЄ ЮНАКІВ НА НАВЧАННЯ

НА 1971—1972 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

До училища приймаються особи віком від 10 до 28 років, з освітою 8 — 10 класів. (Без вступних іспитів).

Училище готує робітників з таких спеціальностей:

а) з річним строком навчання (віком 17 років і старші):
машиністів шахтних машин і механізмів, робітників очисного забою, прохідників іоризонтальних і похилих виробок.

б) з дворічним строком навчання (віком не молодші 18 років):
машиністів шахтних електровозів (гірвозів) з вмінянням виконувати ремонтні роботи, машиністів аутильного комбайну і стругових установок, електрослюсарів ділянки шахти.

Бажаючі вступити до училища висилають такі документи:

заяву на ім'я директора, автобіографію, п'ять фотокарток розміром 3х4 без головного убору, довідку про склад сім'ї, довідку з місця проживання, медичну довідку (форма № 286), документ про освіту, свідоцтво про народження, приписне свідоцтво чи військовий квиток, знятий з обліку, паспорт (якщо є) пред'являється особисто (якщо паспорта ще не одержав, необхідно мати довідку правління колгоспу про те, що не заперечує проти нашого вступу до училища).

Документи приймаються до 1 вересня 1971 року.

Заняття починаються з 1 вересня 1971 року. Зараховані до училища забезпечуються безплатно: форменним обмундированням, триразовим харчуванням, гуртожитком і постілью, користуванням культурним і спортивним інвентарем, підручниками.

При училищі є вечірня школа. Учні, які закінчили міське профтехучилище № 72, надаються такі пільги:

час навчання в училищі вкладається в загальний трудовий стаж, що дає право на одержання виплат за вислугу років; відмінники навчання мають право вступити до вищих і середніх спеціальних закладів; по закінченні училища учням надається платна відпустка за рахунок підприємства на 21 робочих дні; батькам чи родичам учнів, надаються пільги по сільськогосподарських податках; учням однорічно, по відділенню надається знімка відпустки на 12 календарних днів і відпустку на 43 дні.

Адреса училища: м. Свердловськ Ворошиловградської області, шхати № 10 імені Володарського, міське профтехучилище № 72.

Протид: поїздом через станцію Лебелівська і ліку-о до станції Должанської, зі станції Должанської автобусом до автостанції, потім автобусом до шахти № 10 імені Володарського.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА
СЕРЕДНЯ
ШКОЛА-ІНТЕРНАТ

ПРОВАДИТЬ НАБІР УЧНІВ

на 1971 — 72 навчальний рік до 1—10 класів
ПРИ ВСТУПІ НЕОБХІДНО ПОДАТИ ТАКІ ДОКУМЕНТИ:

Заяву на ім'я директора школи-інтернату;

свідоцтво про народження (оригінал);

довідку з місця проживання: про стан сім'ї з зазначенням віку і заняття членів сім'ї;

довідку з місця роботи батьків чи опікунів про розмір заробітної плати за серпень (батьки-колгоспники пред'являють довідку про грошовий місячний заробіток за весь 1970 рік, батьки-пенсіонери довідку з відділу соцзабезпечення про розмір одержуваної пенсії);

медичну довідку про стан здоров'я (картка щеплень, аналіз на дифтерію, дизентерію, глстис, довідку про епідемоточення, довідку від нашірного лікаря, окуліста, ушного, довідку про загальний стан дитини);

особову справу учня (документ про освіту).

Навчання ведеється українською мовою, з іноземних мов вивчаються англійська та німецька.

З нового навчального року при школі відкривається філіал Олександрійської музикальної школи.

Школа розташована в селищі Пантаївка і має зручне залізничне та автобусне сполучення з усіма містами і районами області.

Прийом документів щоденно з 8 до 16 години, крім неділі.

За довідками звертатися в канцелярію школи-інтернату: м. Олександрія, селище Пантаївка.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКА
ШКОЛА-ІНТЕРНАТ № 1

оголошує набір учнів у I, V та IX класи

Учні, що мають бажання поступити, повинні до заяви на ім'я директора додати свідоцтво про народження (в оригіналі), довідку про розмір заробітної плати обох батьків, довідку про пенсію, аліменти, особову справу з школи, довідку про стан здоров'я.

Батьки, які здають документи до першого класу, повинні з'явитися до школи з дітьми.

Дирекція школи.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ 23 ЛИПНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Кольорове телебачення.

Художній фільм «Операція «И» та інші пригоди Шурича». (М). 11.50 — Для дітей «Подорож у казку». (М). 12.20 — «СРСР на міжнародних виставках». (М). 13.20 — Телефільм «Цити і меч». 4 серія. (Кіровоград). 16.50 — Наша афіша. (К). 16.55 — На головних на-прямках п'ятиріччя.

(Львів). 17.10 — Для юнацтва «Земля кличе». (Одеса). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Українське телебачення для дітей «Трос поросля». Спектакль Петровського театру Львова. (К). 18.45 — За накресленнями ХХІХ з'їзду КПРС Тележурнал «Прогрес». (К). 19.15 — Кінофільм «Дві звичини». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. V Спартаніада народів СРСР. (М). 20.15 — Програма «Час». (М). 20.45 — «Енрач молодих». «Діалог». (Київ — Мінськ). 21.55 — Художній фільм «Хазіні тайги». (К). 23.15 — Спартаніада народів СРСР. (М). По закінченні — телевізії.

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Наша афіша. (К). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Народні майстри при-

кладного мистецтва». (М). 17.45 — Кольорове телебачення. Мультфільм «Стара іграшка». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — «Комуніст і час». (М). 18.35 — Художній фільм «Нічний гість». (М). 19.30 — Фільм-концерт «Співає Біргіліус Норенка». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К). 20.45 — Знайомство з балетом П. І. Чайковського «Спляча красуня». Спектакль державного академічного Великого театру Союзу РСР. (М).

СУБОТА. 24 ЛИПНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Грайся з нами». (М). 10.15 — Концерт колективів художньої самодіяльності. (Дніпропетровськ). 11.00 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 11.30 — П'ята Спартаніада народів СРСР. (М). 12.10 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Берег принцеси Люсії». (М). 13.00 — Наша афіша. (К). 13.05 — Телефільм. «Орлята». (К). 13.35 — На меридажах України. (К). 14.10 — Кольорове телебачення. Концерт окремого еразового оркестру Військово-Морського Флоту СРСР. (М). 14.55 — Кольорове телебачення для

дітей. «Хочу бути дорослим». Спектакль Петровського театру Львова. (К). 17.00 — Кольорове телебачення. Кубок СРСР з футболу. Півфінал «Спартак» (М) — «Нефть» (Баку). В перерві «На ланах республіки». (Харків). 18.45 — Документальний фільм. (М). 19.35 — Кольорове телебачення. Мультфільм. (М). 20.00 — Естрадинний концерт. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Прем'єра художнього телефільму «Сага про Форсайта». 14 серія «Конфлікт». (М). 21.50 — V Спартаніада народів СРСР. По закінченні — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 13.00 — В ефірі «Молодість». «Місто майстрів». (М). 16.45 — Спектакль Чернівецького музично-драматичного театру ім. О. Кобилянської. (К). 15.15 — Кінокомедія «Старий знайомий». До 70-річчя з дня народження народного артиста СРСР І. Ільїнського. (К). 19.30 — Чемпіонат СРСР з футболу «Карпати» — «Динамо». (М). В перерві «На добраніч, діти!». (К). 20.45 — Документальний фільм «50 героїчних років». (К). 21.15 — «Тисяча труб». Фільм-концерт. (К). 21.55 — Телефільм «Світло і тіні». (К).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 4290. Тираж 54500